

Η «Αγαποκοινότητα» στο φως της Ορθοδοξίας

Οικονομος Ανδρέας Γκατζέλης

Πρόεδρος του Πνευματικού Συμβουλίου της Π.Ε.Γ.

Ο όρος «Αγαποκοινότητα» χρησιμοποιείται για να περιγράψει μια κατάσταση συναισθηματικής πληρότητας και εσωτερικής ευφορίας. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τους εμπνευστές του όρου:

«Η Αγαποκοινότητα βρίσκεται ακριβώς εκεί που είσαι τώρα! Ενυπάρχει μέσα σου και μέσα στον καθένα! Είναι η κατάσταση αυτή Αγάπης και Χαράς που σίγουρα κάποιες στιγμές βίωσες!».

Η προσέγγιση αυτή παρουσιάζει την αγάπη ως μια εγγενή εσωτερική κατάσταση του ανθρώπου, που μπορεί να αναδυθεί μέσω προσωπικών βιωμάτων και ψυχολογικών μηχανισμών. Η αγάπη, στην Ορθόδοξη θεολογία, δεν είναι απλώς ένα συναίσθημα που αναδύεται από τον εσωτερικό μας κόσμο. Δεν είναι μια αυτογέννητη κατάσταση του ανθρώπου, αλλά ένα δώρο που προσφέρεται από τον Θεό. Στην Αγία Γραφή διαβάζουμε:

«Αγαπητοί, αγαπῶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ, καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται καὶ γινώσκει τὸν Θεόν» (Α' Ίω. 4,7).

Δεν μπορεί να υπάρξει αληθινή αγάπη έξω από τη σχέση με τον Θεό. Η αγάπη δεν είναι μια αυτόνομη δύναμη της ψυχής, αλλά ο καρπός του Αγίου Πνεύματος:

«ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις,» (Γαλ. 5,22).

Η εσωτερική και συναισθηματική αίσθηση, που προκύπτει μέσω αυθυποβολής και ιδεοκαταληψίας, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο άνθρωπος έχει ξεχάσει να αγαπά. Σύμφωνα με τη μέθοδο της συγκεκριμένης ομάδας, το άτομο καλείται να επανασυνδεθεί με την αληθινή του φύση, η οποία ταυτίζεται με την αγάπη.

«Η Αγαποκοινότητα είναι παντού! Βρίσκεται μέσα στον καθένα! Είναι η κατάσταση αυτή, που όλοι θέλουμε να θυμηθούμε! Είμαστε ΑΓΑΠΗ!».

Η εξίσωση του ανθρώπου με τον Θεό μέσω της αγάπης συνιστά σοβαρό θεολογικό και οντολογικό σφάλμα. Η Ορθόδοξη Εκκλησία διδάσκει ότι ο άνθρωπος καλείται να γίνει κατά χάριν Θεός, αλλά δεν είναι εκ φύσεως Θεός. Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός επισημαίνει:

«τῆ τούτου μεθέξει γεγονότας χάριτι, ὅπερ αὐτός ἐστι φύσει»¹ (PG 94, 1164B).

Η αγάπη δεν είναι απλώς μια ατομική εμπειρία ή εσωτερική κατάσταση, αλλά μια σταυρική πορεία αυτοπροσφοράς. Ο ίδιος ο Χριστός δείχνει ότι η αληθινή αγάπη είναι θυσιαστική:

«μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». (Ιω. 15,13).

Στα κείμενα της Αγαποκοινότητας δεν γίνεται λόγος για την αγάπη ως θεϊκό χάρισμα προς τον άνθρωπο. Ούτε προβάλλεται η ιδέα ότι η αγάπη κατακτάται μέσα από μια σταυρική και αυτοθυσιαστική πορεία. Αντίθετα, παρουσιάζεται απλώς ως ένα συναίσθημα που αποσκοπεί στην ατομική ευφορία. Η αγάπη δεν είναι κάτι που ο άνθρωπος γεννά μόνος του, ούτε μια ατομική εμπειρία που φέρνει προσωπική ευτυχία. Είναι μια πορεία έξω από τον εαυτό μου, μια σταυρική προσφορά, μια διακονία του άλλου. Ο Χριστός δεν δίδαξε μια αγάπη εσωστρεφή, αλλά μια αγάπη ενεργή, που εκφράζεται ως διακονία:

«ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις.» (Ιω. 13,35).

Στην Αγαποκοινότητα, η αγάπη μοιάζει να παρουσιάζεται ως προσωπικός παράδεισος, ως μια γαλήνια κατάσταση που εξυψώνει το άτομο, για την οποία δεν απαιτείται κόπος και θυσία. Δεν γίνεται λόγος για αγώνα, για μετάνοια, για την πορεία του Σταυρού. Όμως, η αγάπη στην Ορθόδοξη εμπειρία είναι κάτι βαθύτερο. Είναι μια πορεία που περνά από τον Σταυρό για να φτάσει στην Ανάσταση. Δεν είναι μια στιγμιαία ευφορία, αλλά μια πρόσκληση να εγκαταλείψουμε τον εγωισμό μας και να δοθούμε ολοκληρωτικά στον Θεό και στον πλησίον μας.

¹ Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, PG 94, 1164B.

Για να εφαρμόσουν το όραμά τους, δηλαδή την «υπενθύμιση της αγάπης», οι υποστηρικτές της Αγαποκοινότητας διοργανώνουν εκδρομές τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Στις εκδρομές αυτές, όπως δηλώνουν, «εστιάζουν στην προσωπική εμπειρία με στόχο την εσωτερική γαλήνη».

Όμως, η αληθινή γαλήνη και η εσωτερική ειρήνη δεν είναι αποτέλεσμα τεχνητών βιωμάτων ή ψυχολογικών τεχνικών. Δεν γεννιέται από στιγμιαίες συναισθηματικές εξάρσεις ούτε καλλιεργείται μέσα από τεχνητά βιώματα και τεχνικές χαλάρωσης. Η αληθινή γαλήνη είναι δώρο Θεού, καρπός της επιστροφής του ανθρώπου στην αγάπη του Δημιουργού του, καρπός της μετάνοιας.

«Ειρήνην αφήμι υμῖν, ειρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι υμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι υμῖν.» (Ιω. 14,27).

Η ειρήνη που χαρίζει ο Χριστός δεν είναι επιφανειακή, δεν είναι αποτέλεσμα ψυχολογικής αυθυποβολής ή εναλλακτικών πρακτικών. Δεν στηρίζεται σε ασκήσεις αυτοσυγκέντρωσης, ούτε αναδύεται από το βάθος της ανθρώπινης ύπαρξης σαν κάτι που ήταν κρυμμένο και περιμένει να ανακαλυφθεί. Είναι η βαθιά, υπαρξιακή γαλήνη που απορρέει από τη συμφιλίωση του ανθρώπου με Εκείνον που είναι η ίδια η Ειρήνη.

Ο άνθρωπος που απομακρύνεται από τον Θεό ζει σε κατάσταση που χαρακτηρίζεται από την έλλειψη εσωτερικής και εξωτερικής αρμονίας. Η απομάκρυνσή του από την αλήθεια για την οποία δημιουργήθηκε γεννά μέσα του σύγχυση, ταραχή και υπαρξιακό κενό. Η συνείδησή του τον ελέγχει, τον βασανίζει, και καμία ψυχολογική τεχνική δεν μπορεί να σβήσει αυτήν τη φωνή της αλήθειας. Η λύση δεν βρίσκεται στην απώθηση αυτής της φωνής, ούτε σε μια προσωρινή διαφυγή μέσω εξωτερικών δραστηριοτήτων, στο να γεμίσει τη ζωή του ο άνθρωπος με εικόνες, ταξίδια και εναλλακτικές εμπειρίες.

Η μόνη αληθινή θεραπεία της ψυχής είναι η μετάνοια, η βαθιά εκείνη πράξη επιστροφής, όπου ο άνθρωπος αναγνωρίζει την ασθένειά του και αναζητά όχι τη δύναμη μέσα του, αλλά το έλεος του μόνου αληθινού Λυτρωτού, του Χριστού.

«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς.» (Ματθ. 11,28).

Όταν ο άνθρωπος πάψει να στηρίζεται στον εαυτό του και αφεθεί στην αγκαλιά του Χριστού, τότε θα νιώσει την πραγματική γαλήνη.

«Δικαιωθέντες οὖν ἐκ πίστεως εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,» (Ρωμ. 5,1).

Αντί της σωτήριας μετάνοιας, η Αγαποκοινότητα προτείνει πρακτικές όπως γιόγκα, ομαδικά παιχνίδια, σεμινάρια και εναλλακτικές ψυχαγωγικές δραστηριότητες. Παρουσιάζει την πνευματική ζωή ως ένα ταξίδι προσωπικής αναζήτησης, όπου ο άνθρωπος δεν καλείται να βγει από τον εαυτό του, αλλά να στραφεί βαθύτερα μέσα σε αυτόν. Όμως, τέτοιες μέθοδοι δεν μπορούν να θεραπεύσουν τον άνθρωπο από την ασθένεια που έχει επιφέρει αμαρτία. Δεν μπορούν να λυτρώσουν τον άνθρωπο από τον θάνατο.

Η αμαρτία δεν είναι μια απλή ψυχολογική κατάσταση, αλλά μια υπαρξιακή παραμόρφωση του ανθρώπου. Η θεραπεία της δεν επιτυγχάνεται μέσω ασκήσεων χαλάρωσης ή φιλοσοφικών στοχασμών, αλλά μόνο μέσα από την ένωσή μας με τον Χριστό, που είναι η Οδός, η Αλήθεια και η Ζωή. (Ιω. 14,6). Ο άνθρωπος δεν μπορεί να γίνει το φως του εαυτού του, ούτε να αυτοθεραπευθεί. Χρειάζεται τον Θεό, όχι ως ιδέα ή αίσθηση, αλλά ως προσωπική σχέση και κοινωνία μαζί Του.

«Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ιω. 15,5).

Μια από τις βασικές διδασκαλίες της Αγαποκοινότητας είναι ότι ο άνθρωπος πρέπει να «θυμηθεί ότι είναι πνευματικό ον που ζει ανθρώπινη εμπειρία». Αυτή η θέση, ωστόσο, παραπέμπει ξεκάθαρα στη θεωρία της μετενσάρκωσης, που είναι ξένη προς τη Χριστιανική πίστη.

Η Αγία Γραφή είναι απόλυτα σαφής:

«Καὶ καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις» (Ἑβρ. 9,27).

Ο άνθρωπος δεν είναι μια αιώνια οντότητα που απλώς αλλάζει μορφές και εμπειρίες. Είναι μια μοναδική ψυχοσωματική ύπαρξη, δημιουργημένη από τον Θεό, με αιώνια προοπτική. Ο άνθρωπος δεν καλείται να θυμηθεί κάτι που έχει ξεχάσει, αλλά να ζήσει με τον τρόπο για τον οποίο πλάσθηκε να ζει και να ενωθεί με τον Χριστό.

Όλες οι προτάσεις ζωής που προωθεί η Αγαποκοινωνία καλλιεργούν και ενισχύουν το πάθος της φιλαυτίας, δηλαδή της εγωκεντρικής προσκόλλησης στον εαυτό μας. Διδάσκουν την αυτοδικαίωση, την αυτοβελτίωση, την αυτοθέωση, απομακρύνοντας τον άνθρωπο από τη μετάνοια.

Η Ορθόδοξη Παράδοση, όμως, δεν μιλά για δικαίωση του ανθρώπου από τον εαυτό του, αλλά για σωτηρία του διά της χάριτος του Θεού:

«Χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως, καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον» (Ἐφ. 2,8).

Η αυτοδικαίωση είναι η μεγαλύτερη πλάνη. Ο άνθρωπος δεν σώζεται με τεχνικές, ούτε με την αυθυποβολή στην ιδέα ότι είναι ήδη τέλειος. Αντίθετα, σώζεται μόνο όταν προσανατολίσει όλες τις δυνάμεις του, ολόκληρη την ύπαρξή του στον αγαπώμενο Θεό. Σώζεται όταν ενωθεί όχι αφηρημένα αλλά οντολογικά με το αναστημένο Σώμα του Χριστού, την Εκκλησία.

Η αληθινή ειρήνη δεν βρίσκεται στις εναλλακτικές πρακτικές, αλλά στην αποκατάσταση της σχέσης με τον Θεό. Μόνο ο Χριστός είναι η πραγματική πηγή αγάπης, ειρήνης και σωτηρίας.

Η Αγαποκοινωνία, περιγράφοντας τη λυτρωτική διαδικασία που εφαρμόζει, αναφέρει: *«Έτσι, με απλό και εύκολο, σχεδόν “μαγικό” τρόπο, συντονιζόμαστε όλοι, πολύ γρήγορα, σε συχνότητες Αγάπης και Χαράς».*

Η υπόσχεση που δίνεται είναι ότι όλοι, χωρίς εξαιρέσεις, θα ζήσουν την προσδοκώμενη εμπειρία με μηχανιστικό τρόπο, χωρίς να απαιτείται κάποια αυτοθυσία – δηλαδή, αγάπη χωρίς σταυρό και θυσία. Πολύ γρήγορα, χωρίς να αρνηθούμε τον εαυτό μας, θα συντονιστούμε με τους άλλους. Ωστόσο, πουθενά δεν ακούγεται ο λόγος για τον θάνατο του «εγώ» πάνω στον Σταυρό της Αγάπης, ώστε το «εγώ» να αναστηθεί και να μεταμορφωθεί σε «εσύ». Δεν αναφέρεται η θυσία που οδηγεί στην αληθινή αγάπη· αντιθέτως, η αγάπη παρουσιάζεται ως κάτι που δεν απαιτεί αποδείξεις.

Η επιδίωξη είναι να επιλέξω τον εαυτό μου και όχι τον άλλον, να επιλέξω να περνάω καλά και να αισθάνομαι όμορφα, χωρίς να αναγνωρίζω την ανάγκη για αυτοθυσία ή αλληλεγγύη προς τον συνάνθρωπο. Ο άλλος,

στην πραγματικότητα, υπάρχει για να με επιβεβαιώνει και να μου χρησιμεύει ως εργαλείο για την επίτευξη μιας δήθεν αυτογνωσίας.

Γι' αυτό, αναφέρεται ότι: «Κατά τη διάρκεια των Αγαποκοινοτήτων, γνωρίζουμε τις φωτεινότερες πτυχές του εαυτού μας και η αλληλεπίδραση γίνεται σε επίπεδα που δεν είχαμε φανταστεί. Γίνεται "παιχνιδάκι". Η ενότητα, η αδελφосύνη, η ελευθερία είναι έννοιες που φανερώνονται με υπέροχους τρόπους». Όλα αυτά, όμως, αποφεύγοντας τη θυσία του Σταυρού. Ο στόχος είναι να αισθάνομαι τον εαυτό μου φωτεινό και όχι να αναγνωρίσω τους άλλους ως φωτεινούς.

Αντίθετα, η Αγία Γραφή μας καλεί να προσφέρουμε τον εαυτό μας για τον άλλον, ακολουθώντας το παράδειγμα του Χριστού, ο οποίος

«ουκ ήλθε για να υπηρετηθεί, αλλά για να υπηρετήσει» (Ματθαίος 20:28).

Ο Σταυρός, στον χριστιανισμό, δεν είναι απλώς σύμβολο θυσίας, αλλά δρόμος προς την αληθινή ελευθερία και αγάπη. Η αληθινή ενότητα και αδελφосύνη, σύμφωνα με την Αγία Γραφή, είναι καρπός ταπείνωσης και προσφοράς, όπου ο εαυτός προσφέρεται για το καλό του άλλου.

«Ουδείς ζητεί τα εαυτού, αλλά τα του άλλου» (Φιλιπησίους 2:4).

Όλη η διαδικασία, την οποία η Αγαποκοινότητα παρουσιάζει ως λυτρωτική, απαιτεί έναν οδηγό, ο οποίος θα καθοδηγήσει τους μαθητές στο συγκεκριμένο μονοπάτι. Οι άνθρωποι που αναλαμβάνουν τη διεξαγωγή των σεμιναρίων αυτών, προσδιορίζονται με τον τίτλο «ενθυμητές». Εξηγώντας την έννοια αυτής της ονομασίας, αναφέρουν: «Πιστεύουμε ότι ο καθένας από εμάς φέρει μέσα του δυνάμεις και δυνατότητες που απλώς περιμένουν να ξυπνήσουν. Τα σεμινάρια δεν μας διδάσκουν κάτι καινούργιο, αλλά μας «θυμίζουν» όσα ήδη γνωρίζουμε. Είναι ο τρόπος να ξαναβρούμε τον αληθινό μας εαυτό».

Σε αυτό το κείμενο παρατηρούμε πως καλλιεργείται η πίστη ότι κρύβουμε εντός μας ανεκτίμητες δυνάμεις, τις οποίες δεν έχουμε συνειδητοποιήσει. Αυτή η θεώρηση, όμως, στερείται αναφοράς στην ανάγκη κοινωνίας με τον Θεό. Δεν αναμένουμε από Εκείνον να μας χαρίσει την αγάπη, να μας ενισχύσει με το Άγιο Πνεύμα ή να μας χορηγήσει τα ουράνια δώρα Του. Μέσα από τεχνικές που δεν απαιτούν μετάνοια,

ταπείνωση ή συντριβή καρδιάς, προσπαθούμε να ξυπνήσουμε υποτιθέμενες εσωτερικές δυνάμεις.

Αντίθετα, η Αγία Γραφή μας διδάσκει ότι η αληθινή γνώση του εαυτού μας έρχεται από την γνώση του Θεού και της εν Χριστώ ζωής.

«Εγώ ειμί η Οδός και η Αλήθεια και η Ζωή» (Ιωάννης 14:6).

Μόνο με την πλήρη συμμετοχή στην αγάπη του Θεού, με την ταπείνωση και τη θυσία, μπορούμε να επιτύχουμε τον στόχο της αληθινής αυτογνωσίας και ενότητας. Ο δάσκαλος στην Εκκλησία είναι αυτός που καθοδηγεί τους πιστούς στην αλήθεια του Χριστού και στη μετάνοια, όχι απλώς στην ανακάλυψη ενός «λαμπερού» εγώ.

Αφού αναλύσαμε τον στόχο, τη μεθοδολογία και τον τρόπο ζωής που προτείνει η Αγαποκοινότητα, ας στρέψουμε την προσοχή μας στον χώρο που ετοιμάζει για να στεγάσει το όνειρό της.

Η Αγαποκοινότητα αναφέρει: *«Η πολύχρονη εμπειρία (της) στις εκδρομές ανά την Ελλάδα και τον κόσμο δείχνει ότι ο συντονισμός μεταξύ των ανθρώπων ίδιας δόνησης είναι το πιο μαγικό συστατικό ευτυχίας και πληρότητας της εκδρομής. Είμαστε σίγουροι πως αξίζουμε να ζούμε έτσι απολαυστικά κάθε μέρα της υπόλοιπης ζωής μας σε αυτή τη Γη».* Έτσι, για να επιτύχουν την ατομική τους ευτυχία όσο διαμένουν στην παρούσα Γη, και αφού δεν έχουν σαφή γνώση για το τι θα κάνουν στην επόμενη, δημιουργούν ένα οικολογικό χωριό.

Η κοινότητα αυτή ετοιμάζει το εγχείρημα της στο χωριό Μενδενίτσα, σε 10 + 3 στρέμματα γης. Όπως αναφέρουν, το ζητούμενο σε αυτή την κοινότητα είναι η αρμονία μεταξύ όλων και η αυτογνωσία, που λένε ότι θα αποκτηθεί εκεί. Ονειρεύονται και υπόσχονται ότι μέσα στον νέο αυτό χώρο θα καταφέρουν να γνωρίσουν τον εαυτό τους και να ζήσουν αρμονικά μεταξύ τους. Ωστόσο, δεν αντιλαμβάνονται ότι η αλλαγή δεν έρχεται από τον τόπο, αλλά από τον τρόπο ζωής που ακολουθεί κανείς.

Αναλύοντας τη φιλοσοφία της Αγαποκοινότητας, κατανοούμε ότι αυτή η ομάδα ανήκει στις ομάδες της «Νέας Εποχής». Θέλουν να στεγάσουν τις ιδέες τους σε ένα συγκεκριμένο τόπο, δημιουργώντας έτσι ένα κέντρο διάδοσης αυτών των δοξασιών, οι οποίες, υπό το πρίσμα της Ορθόδοξης θεολογίας, είναι καταστροφικές για τον άνθρωπο. Ως ορθόδοξοι χριστιανοί, δεν αποδεχόμαστε ούτε ενστερνιζόμαστε τις διδαχές

της Αγαποκοινότητας περί κόσμου, ανθρώπου και Θεού. Οι ιδέες της για την αγάπη, την αυτογνωσία και την αρμονία, τελικά προάγουν και ενισχύουν τον εγωισμό και την αλαζονεία, στερώντας από τον άνθρωπο τη δυνατότητα για πραγματική μετάνοια και για πορεία προς την πνευματική αναγέννηση.

Η αυταρέσκεια και η αυτοεπιβεβαίωση που προωθούνται από αυτές τις διδασκαλίες οδηγούν τον άνθρωπο μακριά από την αληθινή ταπείνωση και την αγάπη του Θεού. Δεν είναι η αυτοεπιβεβαίωση του εγώ που μας οδηγεί στην αληθινή ζωή, αλλά η παραίτηση από τον εαυτό μας και η υπακοή στο θέλημα του Θεού, όπως μας λέει ο Χριστός:

«Εάν τις θέλει οπίσω μου ελθείν, αρνησάσθω εαυτόν και λαβέτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθήτω μοι» (Ματθαίος 16:24).

Αντί η κοινότητα αυτή να προσφέρει το δρόμο της σωτηρίας, διασφαλίζει την επανάληψη της αδαμιαίας πτώσης. Καταφάσκει στον αρχαίο πειρασμό αναζητώντας την τελειότητα με μόνες τις ανθρώπινες δυνάμεις, μακριά από τον Θεό. Αντίθετα η αληθινή ειρήνη προσφέρεται στον άνθρωπο μέσα στη σχέση με τον Δημιουργό του. Για να την γευθεί ο καθένας μας πρέπει να ανοίξει την καρδιά του στην αγάπη, στον Χριστό.

«Διότι αυτός είναι η ειρήνη ημών» (Εφεσίους 2:14).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, PG 94, 1164B.

<https://www.travel.gr/experiences/people-en/enas-allos-tropos-na-zeis-sti-mendenit/> (ανακτ. 12/2/2025)

<https://enallaktikos.gr/mia-koinotita-agapis-poy-zei-choris-reyma-kai-choris-chrono-dimioyrgeitai-sti-ftiotida/> (ανακτ. 12/2/2025)

<https://lovecommunity.gr/> (ανακτ. 12/2/2025)